

de paraplu, die daarna haast geruisloos uit zijn leven verdwijnt. Pas later beseft hij waarom. Zelf oefent hij zich in het overleven maar als hij zijn vreselijk geheim met anderen kan delen krijgt zijn leven een fellere glans.

Het verhaal van Simoen is veel meer dan een aids-boek. Het is vooral een boek over menselijke relaties, over leven en dood, over de kwaliteit van het leven. Hoofdfiguren zijn twee stiefbroers die enthousiast van het leven genieten. Jonas trekt naar de Verenigde Staten en wordt er overweldigd door het bruisende leven. Michaël studeert muziek in Italië. Terwijl Jonas letterlijk „ziek van liefde” zich een weg baant door New York, worstelt Michaël op zijn beurt met zijn identiteit. Als zoon van een Kroatische moeder en een Servische vader raakt de oorlog in ex-Joegoeslavië hem tot op het bot. Die oorlog vertroebelt ook zijn prille liefde voor de Sloveense Martha.

Het verhaal van deze jong-volwassenen krijgt de lezer nooit rechtlijnig aangeboden. Hij leest het letterlijk tot een geheel in een verzameling brieven die de personages elkaar of hun ouders sturen. Ook Hugo Vandamme, een klasgenoot met wie Jonas zijn wilde collegejaren deelde, is een van de geadresseerden.

Simoen heeft met de briefroman een goede keuze gemaakt. Het hectische ritme, de heel eigen stijl en het soms ongecensureerde taalgebruik komen hier volstrekt tot hun recht. De toon is aanvankelijk onstuimig, snoeverig maar verstilt gaandeweg zoals ook de energie langzaam uit Jonas wegvloeit.

De briefroman schept ook veel tussenruimtes. Wat on gezegd blijft, wat niet kan

hints zetten de lezer op het spoor van de parallellie tussen de oorlogssituaties waarin beide broers verkeren.

Simoen plaatst tenslotte het verhaal van de jongere generatie tegen de achtergrond van de persoonlijke geschiedenis van de ouders. Irina heeft een pijnlijke echtscheiding achter de rug, Pierre heeft het verlies van zijn eerste vrouw Marleen, gestorven aan kanker, nooit helemaal verwerkt. De ziekte van Jonas brengt dat in stilte gedompeld verleden weer pijnlijk nabij. Irina is bang dat ze die stilte nooit zal kunnen doorbreken.

Tussendoor brengt de auteur voldoende informatie aan over het verloop van de ziekte zonder belerend te worden. *Met mij*

broze band die leven en dood samenhoudt. De auteur moraliseert niet maar getuigt op een vrij unieke manier over de kwaliteit die het leven krijgt als mensen elkaar tijd en ruimte geven.

OOK in *Het uur nul* van Dirk Bracke wordt de hoofdfiguur getroffen door aids, maar het werk mist zowel de literaire als de inhoudelijke kwaliteiten van het vorige boek.

De eerste sfeerscheppende hoofdstukken maken een vrij chaotische indruk. Van zodra Ben duidelijk op het voorplan treedt, verloopt het verhaal rechtlijnig en voorspelbaar. De zestienjarige Ben laat

ken en bevestigen de bestaande vooroordelen i.v.m. bendevorming en drugs. Met uitzondering van de dokter, die aardig zijn lesje over aids weet op te zeggen, blijven de volwassen nevenpersonages zoals de ouders, de leraars, erg schimmig.

Bovendien geeft het boek een uiterst somber beeld van de ziekte en van de patiënt. Het verhaal begint in 1993. Begin 1995 stelt Ben vast dat hij geplaagd wordt door een diarree die aan zijn conditie vreet. In november volgt dan de diagnose. In juni 1996 sterft hij. De auteur suggereert dat Ben zelfmoord pleegt. Op die manier bevestigt het verhaal dat Ben vergeefs geleefd heeft.

In *Met mij gaat alles goed* is de boodschap veel genuanceerder. Natuurlijk ligt Jonas zijn ouders wat voor als hij vanuit New York naar hen schrijft. Toch ervaart hij zijn leven niet als zinloos en ook zijn omgeving zoekt naar lichtpunten. Hugo Vandamme, zijn vriend schrijft na het overlijden van Jonas aan de ouders het volgende: „Misschien kan ik jullie een plezier doen als ik zeg dat hij bij mij sporen heeft nagelaten die ik mijn leven lang met mij zal meedragen. Zijn foto ligt hier voor me, het doodsprentje dat ons werd overhandigd na de crematie. Een fotokopie van slechte kwaliteit, maar een hele goeie foto.(...) Als hij breed lachte leek hij op David Bowie, onweerstaanbaar charmant was hij. Felle ogen, zwarte krullen, de laatste jaren kort geknipt. Het leven zelf. Zo wil ik hem houden. Hij zal altijd jong zijn.”

Twee aidsboeken : *Met mij gaat alles goed* van Jan Simoen heeft sporen nagelaten, *Het uur nul* van Dirk Bracke wil ik zo snel mogelijk vergeten.

